

fanndt dette i høj Grad urigtigt. De Værdipapirer, en Sparekasse kan ligge inde med, ere dog ikke i saa umaadelige Masser, at man ikke med Lethed og ret hurtigt kan faa hvert Papir i Hænde og se dets Paalydende i Stedet for at lade sig nøje med Stikprøver. Men denne Sparekasseinspektør, vi have haft, var jo en af de Mænd, som ere voksede op under Systemet, en Mand, der havde været nøje knyttet til Alberti, inden han forfremmedes til dette Embede, og saa er det saare naturligt, at en saadan Mand ikke blev streng overfor sin Velgører.

Der er en anden Mand, som ikke kan slippe fri for Ansvar ved denne Lejlighed. Det er den forhenværende Landbrugsminister. Vi vide jo alle, at han i mange Aar har staaet som Albertis højre Haand, vi vide, at han har siddet i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, at han vist ogsaa i den Tid har været Næstformand i Kassen, og ingen har haft saa rig og god Lejlighed til at kontrollere Alberti som netop den højtærede forhenværende Landbrugsminister. Jeg synes heller ikke, man kan tænke sig nogen, der i højere Grad har tilsidesat det Tillidshverv, der er betroet ham, end Tilfældet har været med det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen). Han har altsaa, synes jeg, forsømt sin simpleste Pligt, naar han, der sidder som Bestyrelsesmedlem i en stor Sparekasse og er betroet dette Hverv af den sjællandske Landbostand, intet gør, intet ved, men lader Alberti skalte og valte, som han vil, ikke ved det allermindste, før Forbryderen en skønne Dag kommer og melder sig selv.

Det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen) har jo allerede trukket sig tilbage som Minister. Han havde faaet udset sig en meget behagelig Retrætepost, vel den mest vellønnede Post i hele vort Land, nemlig Stillingen som Meddirektør i Nationalbanken. Den offentlige Mening krævede straks, da Albertiskandalen var kommen frem, at det ærede Medlem fra Lejre skulde vige denne Plads, og det har det ærede Medlem ogsaa gjort, men han gjorde det tøvende, der gik ikke saa faa Dage, inden han frasagde sig sin Stilling som Meddirektør i Nationalbanken. Det er jo ogsaa sikkert, at naar en Mand har siddet i saa mange Aar i Styrelsen for en af Landets største Sparekasser og gennem Aarene paa det tydeligste bevist sin Umulighed og Udygtighed til at lede et Pengeinstitut, er det naturligt, at han maa og skal trække sig tilbage fra Ledelsen af

Landets største og mest ansete Pengeinstitut. Der er dog et Tillidshverv, det ærede Medlem fra Lejre endnu har bevaret. Han staaer som Repræsentant — rigtignok for Danmarks mindste Kreds, men jeg synes, den Kreds alligevel er for stor til ham.

Endvidere synes jeg, at denne Undersøgelse ogsaa vil komme til at ramme den højtærede fungerende Konseilspræsident. Den højtærede Konseilspræsident har selv udtalt, at han gentagne Gange har haft sine Tvivl om Alberti, men desværre er han hver Gang bleven beroliget. Havde han søgt at skaffe sig Vished, søgt nøjere at undersøge denne Sag, stod den højtærede Konseilspræsident jo paa en Post, hvor han bedre end nogen anden var i Stand til at undersøge Forholdene, hvorledes de virkelig vare. Han siger selv, han har været for godtroende. Deri kunne vi sikkert alle være enige med ham, og det kan være et undskyldende Moment, det indrømmer jeg. Men det er sørgeligt, at en Mand, der er kommen op paa en saa højtstillet Plads, lader sig narre, som Tilfældet har været her. Man forstaaer ikke, efter at der var kommet saa stærke Røster frem om, at det var galt fat med Den sjællandske Bondestands Sparekasse, at dens Regnskaber vare forfalskede, at Justitsministeren saa alligevel kunde gaa til den højtærede Konseilspræsident, der den Gang fungerede som Finansminister, og faa et ekstra Laan paa 1½ Mill. Kr. — under Tavsheds Løfte, det var der ingen, der maatte vide noget om. Den højtærede Konseilspræsident begyndte sin Løbebane som Minister i 1901 under saa lovende Forhold som ingen anden. Det er derfor trist, at den højtærede Konseilspræsident nu skal ende, som Tilfældet er.

Men foruden den øvrige Misere staa vi jo nu ogsaa i Begreb med at skulle have et nyt Ministerium. Det gamle Ministerium har indgivet sin Demission, og vi vente altsaa snart at se et nyt Ministerium. Flertallet kræver, at dette ny Ministerium skal støtte sig til Flertallet i Tinget. Jeg synes, det er meget vagt og meget ubestemt sagt fra Flertallets Side. Nu siger den ærede Ordfører (Thomas Larsen) nok, at han bestemt vil hævde Parlamentarismen, og han anførte en Række Eksempler paa de Goder, som det parlamentariske System førte med sig. Men jeg synes, der var Grund til at udtrykke det langt mere kraftigt og bestemt, end Tilfældet er i det Forslag til Beslutning, Flertallet stiller. Vi fra Socialdemokratiets Side have derfor